

Потурчване на чепинци. — Тѣй чепинци живѣли охолно и безгрижно. Ала и за тѣхъ дошло лошо време. Къмъ 1656 година въ България на много мѣста станали бунтове. Българската рая не могла вече да търпи турското потисничество, но турцитѣ били силни, та смирявали навсѣкжде бунтовниците и ги обезоржавали. Злото достигнало и до чепинци. Нѣколко години подъ редъ земята имъ не родила нищо. Настаналъ гладъ. Чепинци изнасяли съ голѣми мжки дърва по разваленитѣ пжтища, купували по малко храна и едва изхранвали децата си. Въ сжщото време и гръцкиятъ владика отъ Пловдивъ пратилъ свои бирници въ Чепино да събиратъ данъци за него и хората му. Чепинци се събрали и казали, че пари нѣматъ, гладътъ е голѣмъ, та тѣ едва могатъ да си купятъ храна за децата. За владиката тѣ не могатъ да събератъ пари. Ала гръцкиятъ владика се разсърдилъ отъ това и пратилъ своитѣ стражари да събератъ насила отъ чепинци владишкия данѣкъ. Гръцкитѣ калугери привиквали мирнитѣ чепинци въ църквата, почнали да ги биятъ и ги заплашвали, че ще ги прокълнатъ, ако не имъ дадатъ пари.

Тази постѣпка на гърцитѣ ядосала чепинскитѣ старей, които хванали калугеритѣ, оковали ги въ вериги и ги пратили въ Пловдивъ на гръцкия владика. Разяренъ до крайность отъ тази постѣпка, гръцкиятъ владика отива при пашата и наклеветява чепинци, че не искатъ да си плащатъ църковнитѣ данъци; че се бунтуватъ противъ него и противъ султана. Турцитѣ му повѣрвали. Тѣкмо въ това време великиятъ везиръ Мехмедъ Кюпрюли билъ въ Пловдивъ и събиралъ голѣма